

Kázání Neděle velikonoční, Růžd'ka 12.4.2020

Introit: **Pán Ježíš praví: „Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší, budou žít.“ (Jan 5,25)**

Píseň 347

Modlitba

Čtení: Marek 15, 1-16

Píseň 667

Text kázání: Job 14, 7-17 a Job 19, 25-27

Milí přátelé, bratři a sestry,

venku pomalu začíná jaro, tráva se začíná zelenat a stromy pučet. V době karantény to asi uvítá každý, kdo se může dostat alespoň do přírody. Ti, co musí být v izolaci a mohou vidět přírodu pouze z okna, těm je asi hůř. A mnohem hůře pak těm, kterým je v jakékoliv nemoci těžko a ani nevnímají, že venku něco rozkvétá. A zdá se, že i příroda vůbec nepostřehla, že nám lidem je úzko z hrozícího nebezpečí. Že umírají lidé. Když vidím ty rozkvétající stromy, tak jsme se přistihnul, že jim vlastně trochu závidím, že mohou kvést. A připomnělo mi to jednu starší píseň, kterou složil Jiří Grossman. Složil ji v bolestech a s vědomím nevyléčitelné nemoci, na kterou už pomalu umíral. Vy starší ji určitě znáte, zpívá ji Nad'a Urbánková. A je v ní právě vyjádřena prosba a touha normálně žít a být zdravý. **Já chci jen žít, jak žít se má, a o nic víc...** A pak se tam zpívá: **Závidím řekám, vidím je téct, závidím cestám, že mohou vést, závidím stromům okolo cest, závidím včelám medový ráj, modrému mráčku volnost závidím.** Ta píseň je velmi silná a hluboká. Kdosi o ní napsal: *Nejkrásnější a zároveň nejsmutnější text a epitaf Jiřího Grossmanna.* V komentáři u této písně píše jedna žena: *Já na tuto písničku myslela pokaždé, když jsem dostávala chemo a potom radiaci. Zaplatpánbůh, přežila jsem to.*

Myslím, že ten text vyjadřuje to, co může prožívat umírající člověk. A základní touhou člověka je žít, být zdravý. Ovšem pro co může žít člověk, který ví, že se možná nevyléčí. Že se blíží i k smrti? Je pro něho nějaká naděje? Něco podobného jako Jiří Grossmann prožíval i bohabojný muž Job. A také hledal naději ve stvoření. Pozoroval v přírodě obnovu, to, co zahynulo, zase bude žít. **Stromu zbývá aspoň naděje, že i když podř'at, začne rašit znovu a že jeho výhonky růst nepřestanou, byť odumřel jeho kořen v zemi a na prach ztrouchnivěl jeho pařez.** Job si ve své nemoci pomalu připadal jako odumřelý kořen, jako pařez ztrouchnivělý na prach. Jako ten, který je už podř'at. Ten, který je odepsaný. Už se s ním nepočítá. A přesto pozoruje už jen na pouhém pařezu, že **jak ucítí vodu, pučí znovu, rozvětví se jako mladý stromek.**

A klade si otázku, co se vlastně stane s člověkem po jeho smrti? **Zemře-li muž, rozpadne se. Zhyne-li člověk, kam se poděl?** Job jakožto věřící muž, který zná Hospodina vyslovuje k Němu svou prosbu: **Kéž bys mě skryl v podsvětí a schoval mě, než pomine tvůj hněv, stanovil mi lhůtu a pamatoval na mě. Kdyby mohl ožít muž, jenž zemřel, čekal bych po všechny dny své služby, až budu vystřídán.** Job chce žít. Každý chce žít. Jiří Grossmann chtěl žít. Ti, co zápasí o život v nemocnicích chtějí žít.

Ačkoliv je Job starozákonní postava, která nezná Božího Syna, nezná Jeho jméno a netuší, že Ježíš Kristus přijde v těle do tohoto světa, aby za nás položil svůj život a netuší, že třetího dne po smrti bude vzkříšen, tak můžeme vnímat, že Job má Ducha Božího, má Ducha naděje. Má tušení, že za smrtí ještě existuje vzkříšení těla. Že smrt nebude mít poslední slovo v lidském životě. Ale naopak bude to Bůh, který na Joba zavolá: **Zavolal bys, Bože, a já bych se ozval, až se ti zasteskne po díle tvých rukou.** Takto tomu chce věřit. A úvodní verš, v kterém jsem citoval Pána Ježíše, Jobovu víru jen potvrzuje: **Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší, budou žít.** Job Boží hlas zná, neboť s ním má důvěrný vztah. Ve světě zní mnoho všelijakých hlasů a mnoho všelijakých pozvání. Je mnoho náboženství, mnoho filosofii a mnoho různých hnutí, ale jen jeden jediný duchovní vůdce byl vzkříšen. Pán Ježíš. Je na každém člověku, jaký hlas chce slyšet a komu chce věřit, koho následovat. **Ale jen Ježíš Kristus přemohl smrt, neboť neučinil hřích a byl spravedlivý. A proto Ho smrt nemohla udržet ve své moci.** A Ten, který přemohl smrt, má moc vyvést ze smrti všechny, kteří věří Jeho slovům a Jeho hlasu. Kdo uslyší Jeho hlas, bude vyveden z hrobu a bude žít! To naplnění touhy z té Grossmanovi písně je tedy reálné. Mnozí Pána Ježíše ale odmítají, nevěří Jeho slovu a neznají Jeho hlas. Mnozí ale i tak chtějí žít v nebi. Jejich představa je ale jiná. Chtějí v nebi potkat své blízké, ale nepotřebují tam potkat Boha. Bez Boha ale nebe není. Tam, kde není Bůh, to není nebe, ale místo zavržení. A to, čemu mnozí věří, nebo komu věří, je nemůže přivést k životu. Nikdo a nic jiného nemá moc vrátit člověku

život. Jedině Kristus. Kdo všechno tedy uslyší Kristův hlas po své smrti? **Každý, kdo věří, že Ježíš je ta jediná cesta. Že Ježíš je i jeho Spasitel.**

No ale možná si někdo řekne, že není hoden žít věčně, protože je hříšný. Pozoruhodné ale je, že už Job opět v Duchu víry řekne ve své modlitbě: **A kdybys pak počítal mé kroky, nedbal bys už mého hříchu, zapečetěna by byla do uzlíku má nevěrnost, moji nepravost bys zastřel.** V Pánu Ježíši se to stalo. Kristova prolitá krev nás zbavila vin a jeho vzkříšení dokonalo naše ospravedlnění z milosti. Zcela zdarma. A ospravedlněný je ten, kdo tomu věří. Smrt už nepanuje nad Pánem Ježíšem, ale ani nad tím, kdo tomu věří. **Bůh nám díky Kristu nepočítá naše hříchy,** a proto nikoho, kdo tomu věří, nemůže smrt udržet ve své moci. Jestliže tomu věříš, pak se raduj, neboť budeš vzkříšen a budeš žít. A naději mít může samozřejmě i ten, který už se díky omezení, nemocem a bolestem, moc neraduje. Po vzkříšení totiž na žádného vzkříšeného nebude moci doléhat nemoc, bolest ani smrt. Ani smutek, ani žal. A v Božím království, tam jsou také stromy, řeky, louky. A je to tam ještě hezčí.

Milí přátelé, toužím po tom, aby o této naději slyšeli všichni, kteří to v těchto dnech potřebují. Chci vyzvat i vás, a vy víte, kdo to ve vašem okolí potřebuje slyšet a s kým se nějakým způsobem můžete zkontaktovat. **Abyste šli, zatelefonovali, poslali odkaz, email a přinesli jim naději evangelia. Radostnou zvěst o vzkříšení.** O tom, co prožili bezradní učedníci po Ježíšově ukřižování. Možná se jim dvě noci vyhýbal spánek. Možná celou sobotu nevěděli, co dělat. Byli plni zármutku, zoufalství, bezradnosti. Nevěděli si rady. Měli strach. Byli jako bez duše. Bez života. Nerozuměli tomu. Možná cítili i vinu, že Pána neochránili. Nerozuměli zradě, zapření, zklamání, svému selhání. Ovšem ve chvíli, kdy se setkali se vzkříšeným Ježíšem, tak všechny tyhle stíny z jejich života bleskurychle odešly. Naplnila je přítomnost Vzkříšeného Pána. Naplnil je Kristův jas a radost. Než se tak ale stalo, tak se **se Vzkříšeným setkali nejprve ženy a pak dva učedníci cestou na venkov.** A přestože nezávisle na sobě přinesli učedníkům zprávu, že se s Ježíšem setkali, že byl vzkříšen, tak tomu nevěřili. Až když se s ním setkali osobně. **Blaze však těm, kteří neviděli, ale přesto uvěřili.** Tohle zase Pán Ježíš říká nevěřícímu Tomáši, který teprve tehdy až uvidí, tak uvěří. Většina z nás se s Pánem Ježíšem neseetkala ani ve vidění. Ale přesto ti, kteří otevrou své srdce této zvěsti, bývají proměněni. Dostanou do nitra Ducha Kristova, Ducha vzkříšení a života. Měl jsem to tak já a určitě i vy. Na druhou stranu, nelze žít svou vírou ani na základě jedné zkušenosti. S Pánem Ježíšem skrze Ducha svatého můžeme přece být neustále. Otevírejme své srdce evangeliu každý den. Ono se nám dobře věří, když se dobře daří. Ale teprve tehdy, když nám je hůř, teprve tehdy hlouběji poznáváme, jakého máme Boha. Vítěze nad smrtí. Toho, který trpěl, aby se ztotožnil i s našim utrpením, Toho, který nám rozumí, vysvobodil nás z moci smrti a ještě vysvobodí, a přivede k životu.

A skončím tím Jobem. V té 19. kapitole čteme jeho vyznání víry. A opět je prorocké: **Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem.** Živý Vykupitel bude mít poslední slovo, i když jsme jen prach a v prach se obrátíme. On nás z hrobů vyvolá. Fascinuje mě přesvědčená Jobova víra, co víra, jistota! **A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa, uzřím Boha, já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí, mé ledví po tom prahne v mém nitru.** Necht' tato slova jsou povzbuzením každému, kdo je potřebuje slyšet. Křesťanům, kteří jsou ve světě neustále mučeni, necht' je ale zaslechnou všichni, na kterých je páčáno nějaké zlo, necht' ho slyší všichni unavení, zavržení, zoufalí, bezradní a bezmocní. Necht' je slyší všichni, kteří mají smutek, kteří jsou nevléčitelně nemocní, všichni, kteří umírají. Kéž je ještě mnoho těch, kteří uvěří zvěsti o Vzkříšení a setkají se s Bohem a uzří Pána. Věř tomu, že Pán má poslední slovo i nad tvým životem a nenechá tě v náruči smrti, nýbrž zavolá tě, abys mohl žít. A volá tě i dnes. Tluče na dveře tvého srdce. Otevři Mu, a budeš šťastný. Amen. Píseň 340 modlitba Večeře Páně

Slovo poslání: Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni. Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá.

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 660

